

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci žalobkyně **Mgr. N.E.**, bytem ■■■, zastoupené JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2017, č. j. OD 177/17-3/67.1/17054/Rg,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 27. 2. 2017, č. j. OD 177/17-3/67.1/17054/Rg, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobkyně domáhá přezkumu shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 1. 2017, č. j. MUCL/564/2014. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítnul jako nedůvodné námitky žalobkyně proti provedenému záznamu v registru řidičů a potvrdil provedený záznam 12 bodů ke dni 25. 4. 2016 podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Žalobkyně uvedla, že žalovaný řádně nereflektoval na odvolací důvody, nezabýval se předloženými důkazy, konkrétně rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Přitom z uvedeného rozhodnutí, jakož i dalších rozhodnutí odvolacích orgánů, vyplývá praxe těchto odvolacích správních orgánů, jež

v prakticky shodných věcech posuzovaly, zda i jednotlivé podklady (rozhodnutí vydaná v blokových řízeních) mohou být způsobilým podkladem pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z hlediska právní jistoty považoval za nemyslitelné, aby tytéž správní orgány v jiné místní působnosti postupovaly a rozhodovaly způsobem odlišným.

Následně žalobkyně uplatnila žalobní námitku, která směřovala do nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Nesouhlasila se závěrem žalovaného jako odvolacího orgánu, že nemůže posuzovat jednotlivé podklady, přestože, jak uvedl dříve, správní praxe je odlišná. Žalovanému vytýkal, že jako jediné důkazy, které posuzoval, byla oznámení od oddělení policie o spáchání přestupku, která však nemohou být dostatečným důkazem, a mají být porovnána s předmětným rozhodnutím. Podle žalobkyně rozhodnutí v blokových řízeních série ■■■ č. bloku ■■■ a série ■■■ č. bloku ■■■ nesplňují dostatečnou individualizaci skutku, naproti tomu z rozhodnutí v blokovém řízení série ■■■ č. bloku ■■■ plyne dodržení zákonem stanovených požadavků.

K tomuto žalobnímu bodu následně žalobkyně v obecné rovině rozvedla, za jakých okolností není pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů. Žalobkyně identifikovala případy, kdy z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, upozornila na nepřipustnost použití zkratk ve vztahu k bezpečnostním pásům. Uvedla, že z rozhodnutí musí být patrné, že přestupce porušil povinnost nedržet za jízdy v ruce či nemanipulovat s telefonním přístrojem. Také musí být z rozhodnutí zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo vyloučeno, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci, údaje musí být čitelné, srozumitelné a přehledné.

K jednotlivým pokutovým blokům žalobkyně uplatnila následující výhrady:

K pokutovému bloku ze dne 25. 4. 2016 namítala, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, neboť je v něm uvedeno pouze „125c/1f4“. Chybí rovněž uvedení konkrétního místa spáchání přestupku, aby bylo možné určit, zda k přestupku došlo na místě veřejně přístupném či soukromém pozemku a vyvstává i pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. V kolonce pro vyličení události je jako právní kvalifikace uvedena „§ 18/4 z.č. 361/2000 Sb.“, když správně mělo být uvedeno „§ 18 odst. 4 písm. a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

V pokutovém bloku ze dne 4. 9. 2015 je rovněž obsažena chybná právní kvalifikace, neboť je zde uveden jen údaj „125c/1f1“. I zde vzniká pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Z pokutového bloku není jednoznačně seznatelné místo spáchání přestupkového jednání. Popis skutku ve znění „telefon“ neodpovídá porušení povinnosti žalobkyně, která je stanovena zákonem. V kolonce pro vyličení události je právní kvalifikace „§ 7/1c z.č. 361/2000 Sb.“, když správně mělo být uvedeno „§ 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

Také pokutový blok ze dne 6. 6. 2014 obsahuje chybnou právní kvalifikaci, je v něm pouze údaj „125c/1f4“. Také v tomto případě chybí uvedení konkrétního místa spáchání přestupku, aby bylo možné určit, zda k přestupku došlo na místě veřejně přístupném či soukromém pozemku a vyvstává i pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Je zde pouze popis skutku ve znění „R“, který nedostatečně popisuje

povinnosti porušenou řidičem. Absentuje uvedení přidružené právní normy, když správně mělo být uvedeno „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

Není tedy bez důvodných pochybností patrné, komu, zejména kdy a kde a také za jaký skutek byly pokuty v blokových řízeních uloženy. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení, které k výzvě soudu vyčísлил na částku 10 800 Kč.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný odvolal na napadené rozhodnutí a navrhoval, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

Výpisem z bodového hodnocení řidiče bylo doloženo, na základě jakých přestupků žalobkyně dosáhla 12 bodů. Dne 5. 5. 2016 podala žalobkyně námitky (bez uvedení konkrétních výtek) do oznámení správního orgánu I. stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 29. 4. 2016.

Správní orgán I. stupně měl k dispozici jednotlivá oznámení o uložení pokut v blokových řízeních ze dne 14. 3. 2014, 6. 6. 2014, 4. 9. 2015 a 25. 4. 2016. K nim byly vyžádány kopie pokutových bloků.

Ze spisu dále plyne, že Krajské ředitelství policie Libereckého kraje neshledalo důvody pro zahájení přezkumného řízení ohledně žádné ho z pokutových bloků.

Rozhodnutím ze dne 2. 1. 2017 správní orgán I. stupně zamítl námitky žalobkyně jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů ke dni 25. 4. 2016 potvrdil. Správní orgán I. stupně označil podklady, ze kterých vycházel a které jako podklady pro záznam bodů přezkoumal. Konstatoval, že jednotlivé body byly zaznamenány na základě pravomocných rozhodnutí a záznam 12 bodů potvrdil. Připomenul, že žalobkyně neúspěšně žádala o přezkumné řízení pokutových bloků. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 96/2008 – 44, dále konstatoval, že v řízení o námitkách není oprávněn pravomocná rozhodnutí přezkoumávat. Uvedl dále, že pokutové bloky splňují požadavky kladené na ně zákonem, a to i s přihlédnutím k závěrům Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 4. 4. 2014, č. j. 4 As 3/2014 – 39.

Blanketní odvolání žalobkyně k výzvě správního orgánu I. stupně doplnila. Obecné odvolací námitky směřovaly do přesvědčivosti a přezkoumatelnosti rozhodnutí. Podle žalobkyně nebyly naplněny požadavky pro řádný zápis právních norem, v tomto směru zmiňovala střídání zkratk vztahujících se k zákonu o silničním provozu. Oznámení Policie ČR či městské policie o uložení pokuty nemohou být dostatečným důkazem o tom, že pro záznam bodů v registru řidičů existoval způsobilý podklad. Odvolání zmínilo rozhodnutí

Krajského úřadu Moravskoslezského a Jihočeského kraje, která se nezpůsobilostí podkladů pro záznam do registru řidičů týkala. Dále se v odvolání žalobkyně vyjadřovala konkrétně k jednotlivým pokutovým blokům.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného správní orgán I. stupně rozhodoval o námitkách na podkladě pravomocných rozhodnutí, na základě kterých byly žalobkyni body zaznamenány. Také si vyžádal kopie všech pokutových bloků, které byly platné a pravomocné. Správní orgán I. stupně podle žalovaného rozhodoval na podkladě všech dostupných a způsobilých podkladů, u přestupků dokladoval jak jednotlivá oznámení o uložení pokuty, tak samotná rozhodnutí o blokové pokutě, když ve spise byly zajištěny kopie pokutových bloků, které splňují požadavky dle § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 9 As 2/2011-93. Žalovaný se velmi podrobně zabýval náležitostmi pokutových bloků ze dne 25. 4. 2016, 24. 10. 2014, 6. 6. 2014 i 14. 3. 2014, a na základě skutečností v nich uvedených konstatoval, že argumenty žalobkyně jsou vesměs nepravdivé, resp. nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního dle § 75 odst. 1 s. ř. s.

Předmětem soudního přezkumu jsou správní rozhodnutí vydaná ve věci námitek proti záznamu 12 bodů v registru řidičů uplatněných podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče (odst. 2). Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (odst. 3).

V obecné rovině soud nejprve připomíná, že rozsah řízení o námitkách vymezil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným*

postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“ V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy správní orgán ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečnostem uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010 – 59). Z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20 či ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 41) ve spojitosti s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, plynou hlediska, ze kterých je třeba zkoumat jednotlivá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení (pokutové bloky), aby mohl být učiněn závěr o zákonném podkladu pro záznam bodů v registru řidičů.

První žalobní bod, který se týká nereflektování odvolacích důvodů, v podstatě kopíruje žalobní námitky uplatněné již v řadě žalob projednávaných zdejším soudem, např. pod sp. zn. 59 A 15/2015 a sp. zn. 59 A 34/2015, sp. zn. 59 A 64/2015, sp. zn. 59 A 65/2015 či sp. zn. 59 A 68/2015 nebo sp. zn. 59 A 88/2016. Žaloba v tomto směru neobsahovala žádné žalobní výhrady, které by projednávaný případ individualizovaly a směřovaly do konkrétních částí napadeného rozhodnutí žalovaného a opomenutí konkrétních odvolacích námitek.

K uplatněnému žalobnímu bodu soud shodně jako v předchozích rozhodnutích v shora označených věcech uvádí, že je samozřejmě povinností žalovaného jako odvolacího orgánu svoje rozhodnutí řádně odůvodnit v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, včetně vypořádání odvolacích námitek. Tuto povinnost však nelze absolutizovat a chápat ji jako striktní požadavek na podrobné vypořádání každé dílčí námitky a argumentace, je-li z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, jak o odvolacích důvodech žalovaný uvážil a na základě jakého skutkového stavu a právních úvah a důvodů. Některé výtky mohou být vypořádány i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje správní orgán názor odlišný od žalobce, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně *implicite* vypořádá.

Soud má za to, že napadené rozhodnutí se plně vypořádalo jak s odvolacími důvody uplatněnými v obecné rovině, včetně odkazu na rozhodnutí vydávaná jinými krajskými úřady, tak i s konkrétními výtkami, které žalobkyně vůči jednotlivým pokutovým blokům uplatnila. Soud považoval v daném případě rozhodnutí žalovaného za srozumitelné, řádně odůvodněné.

Odvolává-li se žaloba znovu na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, jakož i na další rozhodnutí tohoto správního orgánu a rozhodnutí Městského úřadu Písek, uvádí soud, že nepovažoval za potřebné se jimi zabývat pro účely posouzení žalobních námitek. Žalobkyně nenavrhovala těmito listinami doplnit dokazování, neuváděla ani, jaké skutečnosti by jimi mohly být podloženy, kromě správní praxe toho kterého správního orgánu. K tomu lze jen poznamenat, že případná jiná praxe správního orgánu či rozsah odůvodnění jiných rozhodnutí bez dalšího nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného.

Další částí žaloby žalobkyně brojí (*pozn. soudu* opět shodně jako v žalobách podaných

stejným právním zástupcem v již dříve projednávaných věcech) v obecné rovině proti nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. S tezemi, které žaloba ve vztahu k rozhodnutím o přestupcích a rozhodnutím vydaných v blokovém řízení soudu přdestřela, lze v obecné rovině souhlasit. Je-li podkladem pro záznam bodů pravomocné rozhodnutí správního orgánu o přestupku [ve smyslu ve smyslu § 123b odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu], správní orgán již nepřezkoumává jeho správnost a zákonnost či dokonce kvalifikaci skutku, jak už bylo řečeno v úvodní části argumentace soudu, ale soustředí se k vzneseným námitkám na to, zda jde o řádný podklad pro záznam, zda byl zaznamenán správný počet bodů. Ve vztahu k pokutovému bloku [v návaznosti na oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení dle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] lze ve stručnosti shrnout, že je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaneho jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je stanoví zejména § 84 a § 85 zákona o přestupcích, přičemž povaze blokového řízení korespondují strohé a zkratkovité formulace, pokud je z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, je-li zároveň konkrétní jednání v pokutovém bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, aby nebylo zaměnitelné s jiným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20 nebo ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 39).

Teprve v dalším žalobním bodu žalobkyně uvádí konkrétní výhrady vůči pokutovým blokům. S těmito námitkami se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí velmi podrobně vypořádal, jak soud uvedl shora. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně obsah pokutových bloků napadá, aniž by zároveň správním orgánům rozhodujícím v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů vytýkala, že záznam bodů byl nesprávný, přestupků se nedopustila, s vydáním pokutových bloků nesouhlasila, nepodepsala je, apod.

Právní kvalifikaci jednání v pokutovém bloku ze dne 25. 4. 2016 učiněnou prostřednictvím údaje „125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“ považuje soud za dostatečnou, nikoli vadnou. V pokutovém bloku je jednoznačný odkaz na ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, dále je uvedeno, že byla porušena povinnosti dle § 4 písm. c) tohoto zákona. V pokutovém bloku vůbec nebyla užita právní kvalifikace dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, na což upozornil již žalovaný v napadeném rozhodnutí. Ten rovněž upozornil na údaje, z nichž je naprosto zřejmé, že žalobkyně porušila povinnosti dodržet maximální povolenou rychlost 70 km/h, když jí byla naměřena rychlost 86 km/h, po odečtení přípustné odchylky měření 83 km/h. V pokutovém bloku je dále uvedeno, že žalobkyně rychlost překročila ve ■■■ na silnici ■■■. Pokud se žalobkyně zjištění přestupkového jednání, jeho prokázání, právní kvalifikaci a uložení pokutě na místě nebránila (což jsou podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích), nebyl důvod místo spáchání přestupku popisovat podrobněji, než bylo učiněno, pokud nebylo sporu o tom, že právě na tomto místě došlo k porušení povinnosti při provozu na pozemních komunikacích.

V podstatě shodně lze argumentovat ve vztahu k pokutovému bloku ze dne 6. 6. 2014. I ve vztahu k tomuto bloku se žalovaný velmi podrobně vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně a soud by zde jen opakoval, co ve svém rozhodnutí uvedl již žalovaný. Proto si

soud dovolí na napadené rozhodnutí žalovaného (konkrétně str. 3 dole a str. 4 první odstavec).

I pokutový blok ze dne 4. 9. 2015 považuje soud za dostatečně určitý. Z uvedené zkratky právní kvalifikace je nade vše zřejmé, že jednání žalobkyně bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. Opět lze uvést, že tato kvalifikace je dostatečná. V pokutovém bloku je dále konkretizováno, že žalobkyně „jako řidička držela za jízdy v ruce mobilní telefon“ s odkazem na ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, kde je tato povinnost stanovena. V žalobě žalobkyně namítá, že v předmětném bloku je uvedena zkratka „telefon“. Toto tvrzení z bloku nevyplývá, tvrzení žalobkyně není pravdivé. Soud konstatuje, že v pokutovém bloku ze dne 4. 9. 2015 je jednoznačně identifikováno jednání, kterého se žalobkyně dopustila, s identifikací místa a času tohoto jednání. Opět musí soud vzhledem k výše uvedenému zdůraznit, že žalobkyně se mohla na místě bránit proti zjištění přestupkového jednání, jeho prokázání, právní kvalifikaci a uložené pokutě (což jsou podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích), což neučinila. V pokutovém bloku bylo místo s ohledem na charakter porušení právní povinnosti popsáno dostatečně určitě uvedením názvu ulice a obce a nebylo nutné je rozepisovat ještě podrobněji, pokud nebylo sporu o tom, že šlo o porušení povinnosti při provozu na pozemních komunikacích a kde k němu došlo.

Soud tedy uzavírá tím, že pokutové bloky, jejichž nedostatky žalobkyně namítala, byly způsobilými podklady pro zápis příslušného počtu bodů do registru řidičů. Protože, jak soud odůvodnil ve vztahu k jednotlivým pokutovým blokům, ve vydaných pokutových blocích bylo vždy řádně uvedeno, za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, nemohla vzniknout pochybnost o věcné příslušnosti orgánů policie, resp. obecní policie přestupky v blokovém řízení projednat ve smyslu § 86 písm. a), d) bod 1 zákona o přestupcích. Nelze dospět k závěru, že by správní orgány postupovaly při vyřízení námitek nezákonně.

K obecné námitce, že z pokutových bloků není zřejmé, komu a kdy a kde byly pokuty v blokovém řízení uloženy, soud konstatuje, že všechny pokutové bloky mají zákonné náležitosti ve smyslu shora uvedených ustanovení zákona o přestupcích. Plyne z nich, že přestupcem byla žalobkyně, obsahují i data a místo vydání.

V. Závěr soudu a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobkyně i žalovaného.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 3. července 2017.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu